

måtte bero på generel ændring af sidstnævnte lov, fordi spørgsmålets betydning næppe kunne begrunde et særligt lovforslag.

Da der nu alligevel af hensyn til kommunallovreformen skal lovgives på dette område, finder man imidlertid, at en nedsættelse af aldersgrænsen til 21 år, bør gennemføres ved denne lejlighed.

Loven vil ikke medføre øgede udgifter for statskassen.

II. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Efter gennemførelsen af den nye kommunale inddeling i amts- og primærkommuner er der ikke længere nogen motivering for at lade medlemmerne af trafikudvalgene vælge af forskellige forsamlinger uden for Storkøbenhavn. Da amtskommunerne skal omfatte såvel sogne- som købstadkommuner, er det foreslået at lade samtlige medlemmer vælge af amtsrådet samt at lade amtsborgmesteren indtræde som formand.

Til nr. 3.

De pågældende ændringer, der er af mere formel karakter, er nødvendiggjort af ophævelsen i de hidtidige betegnelser købstad- og sognekommuner og den siden 1950 vedtagne lov om bestyrelsen af de offentlige veje, jfr. § 1 i lovebekendtgørelse nr. 342 af 9. december 1964, idet i øvrigt det hidtidige princip i loven opretholdes, hvorefter der til kørsel, som kun foregår ad lokale veje og udelukkende inden for en enkelt kommune, alene kræves vedkommende kom-

munalbestyrelses samtykke. Men har dog da trafikudvalgene nu er foreslået valgt af amtsrådene, ment at bestemmelsen i den hidtidige lovs § 3, stk. 2, litra c) burde kunne udgå.

Den hidtidige bestemmelse i litra e) om, at tilladelsen, hvor kørslen foregår gennem trafikudvalgsområder, skal meddeles af trafikudvalget i det område, hvor køretøjet er hjemmehørende (indregistreret) og har rute, og ellers, hvis køretøjet ikke er hjemmehørende (indregistreret) i noget af de to områder, da af trafikudvalget i det område, hvor den længste del af ruten forløber, har efter bekendtgørelse nr. 108 af 24. marts 1966 om registrering af motorkøretøjer m. v., jfr. dennes § 36, mistet sin praktiske mening, idet et køretøj vil kunne være registreret andetsteds end i et af de to områder, ligesom bestemmelsens anvendelse kan volde tvivl, hvor der ikke er tale om omnibuskørsel i rute, men om f. eks. lejlighedsvis kørsel (turistkørsel).

Det foreslås derfor, at tilladelsen primært meddeles i det område, hvori den længste del af kørslen finder sted og ellers af udvalget i det af de to områder, hvorfra virksomheden drives.

Til nr. 5.

Bestemmelsen finder som ovenfor anført alene anvendelse på omnibuskørsel i rute, men som følge af bestemmelsens motivering ikke på anden omnibuskørsel og ikke heller på fragtmandskørsel i rute, hvor tilladelsens indehaver vil have mulighed for at kunne anvende materiellet til anden ikke-koncessioneret kørsel (vognmandskørsel).

Det er foreslået overladt til den tilladelsesudstedende myndighed som det nærmest sagkyndige organ at beregne eller lade beregne brugsværdien.